

Divendres 16 de febrer / 19 i 22 hores
Diumenge 18 de febrer / 19 hores
Centre Cultural de Granollers

2018



In guerra per amore

(Amor a la siciliana)

de Pierfrancesco Diliberto

Versió original en italià subtitulada

Fitxa tècnica

Guió: Pierfrancesco Diliberto, Michele Astori, Marco Martani
Fotografia: Roberto Forza / Música: Santi Pulvirenti / País:
Itàlia / Any: 2016 / Durada: 99 minuts

Fitxa artística

Pierfrancesco Diliberto, Andrea Di Stefano, Sergio
Vespertino, Maurizio Bologna, Miriam Leone, Samuele
Segreto, Stella Egitto, Antonello Puglisi, Vincent Riotta

SINOPSI. Una història d'amor ambientada al juliol del 1943, quan les forces aliades van desembarcar a Sicília. L'Arturo estima la Flora, la neboda de l'amo d'un restaurant situat a Nova York, però ella està promesa amb un cap de la màfia, mà dreta de Lucky Luciano. L'única manera possible de casar-se amb ella és demanar la mà al pare de la noia, que viu a Sicília, que en aquests moments està dominada per les tropes nazis.

EL DIRECTOR. Pierfrancesco Diliberto (Palermo, 1972), fill del director Maurizio Diliberto i descendent de l'escultor danès Bertel Thorvaldsen. Es va graduar en secundària i en lloc d'anar a la universitat, va decidir traslladar-se a Londres per participar en alguns dels cursos de Pràctica de Mitjans. El 1998 va guanyar un concurs de Mediaset i va començar la seva carrera com a autor de televisió. Va treballar amb Franco Zeffirelli a *Tea with Mussolini* (1999) i amb Marco Tullio Giordana a *I centi passi* (2000). Va seguir treballant a la televisió italiana on era conegut com Pif. El seu primer film com a director va ser *La mafia uccide solo d'estate* (2013), a la que ja seguiria *In guerra per amore* (2016).

NOTES DE PRODUCCIÓ

La comèdia va aconseguir sis nominacions als David di Donatello. Pif és un destacat comediant i guionista italià. Després d'un llarg temps com a presentador de televisió, va debutar en la direcció cinematogràfica amb la multipremiada *La mafia uccide solo d'estate* el 2013, una pel·lícula que retratava amb humor la història de Sicília entre 1970 i 1990, quan la màfia operava al seu gust i els carrers no eren segurs. Pif afegia una trama romàntica en aquest context caòtic, que hi donava un to més càlid. La pel·lícula va tenir molt èxit entre el públic i la crítica (es va emportar l'European Film Award a la millor comèdia aquell any). Aquest any s'ha realitzat una sèrie de televisió seguint el mateix argument. El seu segon film, *Amor a la siciliana*, també comparteix els mateixos ingredients que *La mafia uccide solo d'estate*: un context històric convuls i real (la Segona Guerra

Mundial i la “conquesta” de Sicília), una tendra història d’amor entre dos joves (que tenen els mateixos noms que els de la seva òpera prima) i un escenari que, com a sicilià que és, coneix molt bé: Sicília.

ENTREVISTA AMB EL DIRECTOR

In guerra per amore està dedicada al mestre Ettore Scola. Sembla que hi ha molt d’ell en aquesta combinació de comèdia popular i comentari polític càustic.

Jo em vaig criar amb la comèdia italiana i, és clar, Scola és un dels seus pilars. Vaig tenir la sort de treballar amb ell i vam conversar molt. Quan va morir, em va semblar molt normal dedicar-li la pel·lícula. L’esperit és el mateix: denunciar a través del somriure i l’humor. Hem de tenir en compte que els que van inventar la comèdia italiana són els mateixos que van inventar el neorealisme. És part de la nostra gent aquesta habilitat de fer crítica social a través de la comèdia i la hilaritat.

La pel·lícula és una espècie de comèdia de la frustració: val la pena donar-ho tot per les nostres idees i pels que volem, però un home no pot marcar la diferència en la història, sinó únicament en el seu entorn immediat...

Lamentablement és així, en el sentit que una persona difícilment canviarà tota sola el món. Però aquest individu després pot involucrar altres en aquest mateix objectiu, o donar l’exemple amb les seves accions. Jo penso, en aquests moments, en la lluita contra la màfia i les referències que teníem tots els preocupats per aquest tema: els que han lluitat sols, no han pogut canviar les coses. Però han marcat un exemple a seguir per a les generacions futures. L’individu, el suport de la col·lectivitat, pot ser molt útil.

Com vas aconseguir aquest estrany equilibri entre comèdia sentimental i caricatura política?

En realitat crec que és una combinació natural. La dificultat més gran durant el rodatge ha estat explicar el context històric a les persones que el desconeixen o que no s’hi han acostat per altres mitjans. El sentimentalisme és un mitjà que, al cap i a la fi, s’usa per arribar als assumptes polítics, que és el que de veritat em preocupa. Però la dificultat principal és aconseguir explicar-me i explicar aquest context

La màfia cobra una gran importància en els teus treballs televisius, i també en la teva producció prèvia, La màfia només mata a l’estiu. Quins són els teus referents a l’hora d’aprofundir en aquestes inquietuds?

Per exemple, m’agrada molt la feina que fa Roberto Saviano, una persona que ha dedicat la seva existència a combatre contra aquest mal. Al final, el camí triat per mi té un substrat més jocós i que penso menys arriscat. Tots aquells que han optat per un sacrifici tan ple com el de Saviano, que ja no poden viure tan sols de forma normal, m’emocionen molt.

CRÍTICA

(...) *Amor a la siciliana* tal vez se halle más próxima a Giuseppe Tornatore, a su inocencia, o a la figura de Pupi Avati. Nostalgia con un punto de ironía donde lo heroico y lo cobarde se dan la mano para bailar, donde el ‘chico encuentra chica’ posee más fuerza que la liberación y donde la comedia italiana hace de la Historia un ¿Qué hiciste en la guerra, papi? (Blake Edwards, 1966) ante el que servidor no puede más que rendirse. *Fausto Fernández / Fotogramas*

* * *

Una dedicatoria a Ettore Scola abre este segundo largometraje como director del cómico Pierfrancesco Diliberto —Pif es su nombre artístico— revelando un explícito anhelo de filiación que el resto del metraje se encargará de argumentar y sostener. Como Roberto Benigni o Gianni Di Gregorio, Diliberto, en su triple identidad como actor, guionista y director —es decir, como autor en toda regla—, reclama un espacio en el moderno cine italiano para esa gran tradición autóctona que supo convertir la comedia en una herramienta de cuestionamiento de la realidad y la memoria, a través de las tragicómicas peripecias de personajes que jamás ocuparían ni siquiera las zonas más marginales del relato oficial. Con un físico que le sitúa entre Gassman y Celentano, Diliberto encarna, al modo Benigni y tal y como ya hizo en su ópera prima *La mafia uccide solo d’estate* (2013), a un desventurado impulsado a involucrarse, como insignificante peón o nota al pie, en turbulencias histórico-sociales con el amor desafortunado por su inaccesible Flora —su Beatrice particular— como único timón en sus tribulaciones. En ambos casos, Pif encarna al mismo personaje, Arturo Giammaresi —síntesis del italiano a ras de suelo—, reubicando convenientemente su micropapel histórico: aquí la Sicilia de 1943 convertida en punto estratégico durante la Segunda Guerra Mundial; en *La mafia uccide solo d’estate*, la Sicilia dominada por el crimen organizado entre los 70 y los 90 del pasado siglo—. Pif, sí, es un cómico con un discurso. Con un proyecto, en definitiva. (...) *Jordi Costa / El País*

PROPERES SESSIONS

Dimarts Singlars. 20 de febrer: The Innocents (Suspense, 1961), de Jack Clayton

23 i 25 de febrer: The Big Sick (La gran enfermedad del amor, 2017), de Michael Showalter



Associació Cultural Granollers

Roger de Flor, 33, 2n, 2a
08401 Granollers
T 93 861 55 98
secretaria@acgranollers.cat

www.acgranollers.cat
@ACGranollers
AC Granollers
@acgranollers

AMB EL PATROCINI DE

EN CONVENI AMB



Ajuntament de Granollers



Centre Cultural de Granollers